

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

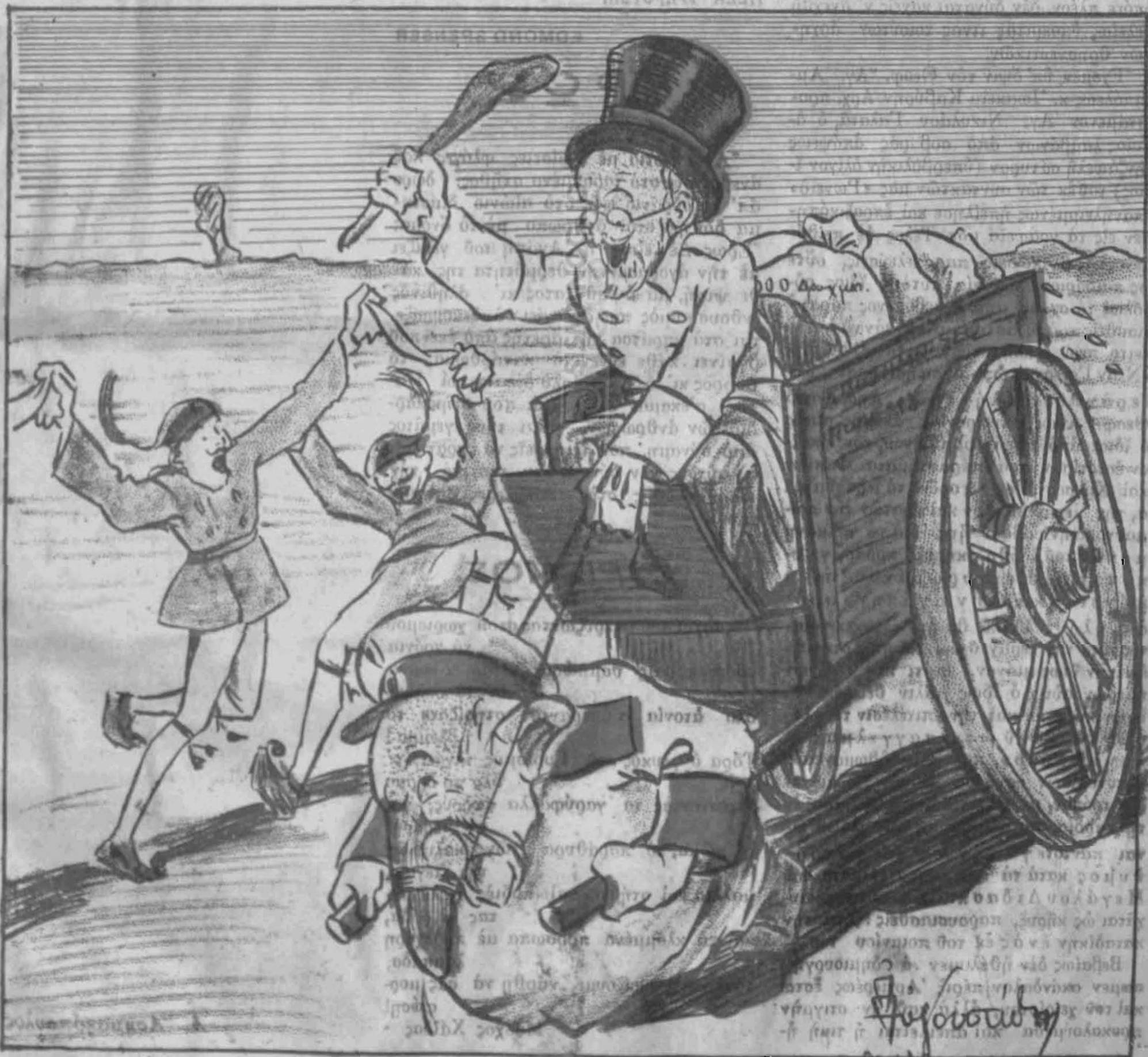
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

'Ενταῦθα : ἑτησία γρ. 200 | 'Εξάμηνος γρ. 110 | 'Ελασγία καὶ ἔξωτερον : 'Ετησία γρ. 220 ἑξάμηνος 120

Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Χοροὶ γυζάνων. — Καροτσιάση τραβῶ, νὰ μᾶς φέσης κι' ἄλλα. Λυθιράση, τραβῶ, τραβῶ. . . ἔ, τραβῶ . . . κι' ἄλλα, κι' ἄλλα.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ

Πρώτον σύμβολόν του, πρώτην τήν βάν του, άρχηγούς πάντοτε ο Έλληνισμός εις δλαστάς εθνικάς περιστάσεις έταξεν τους άρχηγούς τής θρησκείας του ως τὸ πλείστον. Ο χριστιανικός Έλληνικός λαός και μέχρι σήμερα ακόμη, όποτε πλέον μύριαί υσαι επήλθον μεταβολαί, εις τὰ πνεύματα τών ανθρώπων και ο εκφυλισμός ηροχισεν νά κατακλίη τās κοινωνίας αυτών, πάλιν έχει πίστιν εις τους θρησκευτικούς αυτού άρχηγούς, τιθασσεύεται υπ' αυτών και υπακούει εις αυτούς.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις μερικά, όποτε πλέον, δέν δύναται κανείς ν' άνεχθῆ τελείως υποκριτάς τινας τοιούτων άρχηγών θρησκευτικών.

Έχουμεν υπ' όψιν τόν Θεοφ. "Αγ. "Αμφιπόλεως κ. "Ιωακείμ Καβύρην Αρχ. προιστάμενον "Αγ. Νικολάου Γαλατά, ο όποιος λαμβάνων από σοβιράς άπόψεως τήν άφελή σάτυραν (υπερβολικήν όλίγον ίσως) του έκ τών συντακτών μας «Ρωνιό» επανηλειμμένως ηπειλήσε και επραξικόπησεν εις τὰ γραφεία μας. Τέλος δέ πειθόμενος εις βλακώδεις παρακλείσεις, ούτε ως παιδάριον σκεφθείς, αυτός ο ίδιος ούδόλωσ τὸ σχήμα αυτού σεβόμενος παρουσιασθείς πρὸ τής άστυνομίας (ώταν νά επρόκειτο περί εγκλήματος) καταγγέλλει τήν «Νέαν Γενεάν» ως δυσφημίσασαν τήν Ιεράν περιβολήν του. Λημονεῖ ο Θεοφ. "Αγιος, ότι προχθές ακόμη αυτός ο ίδιος από του ιεροῦ θρόνου, τόν όποιον έστότισαν ιερά ποραστήματα Φωτίων και Χρυσουτόμων, φορών τὰ ιερά άμφια, τήν Ιεράν Μίτραν και κρατών τήν ποιμαντορικήν ράβδον ητις διά νά ποιμάνημόνον του έδόθη, εκήρυξε πρὸ του γλυκυτάτου Έσταυρωμένου τήν όμόνοιαν και τήν άγάπην πρὸς άλλήλους. "Αλλά θά ητο συγκεκριμένος από τήν Ιεράν θρησκευτικήν στιγμήν εκείνην ίσωςμόνον, διότι πρὸ όλίγων ημερῶν αυτός ο ίδιος πάλιν θεωρών τὸ ιερὸν κήρυγμα και τήν επιτέλεσιν τών Ιερῶν τοῦ ναοῦ ως έπαγγελματικόν καθήκον, πρὸ τών όθωμανικῶν άστυνομικῶν όργάνων με τόν χυδαιότερον τρόπον, με τὸ άπαισιώτερον μίσος εν τῇ καρδίᾳ, αυτός ο όποιος όφειλε νά εἶναι πάντοτε γαλήνιος και μακρόθυμος κατά τὰ ιερά παραγγέλματα του Μεγάλου Διδασκάλου οὔτινος κανχάται ως κήρυξ, παρουσιασθείς εζητεί τήν καταδίκην ενός εκ του ποιμνίου του.

Βεβαίως δέν ηθέλομεν νά δημιουργήσωμεν σκάνδαλον περίξ "Αρχιερέως Έστω και του χειρίστου, αλλά καθ' ην στιγμήν προκαλούμεθα και άπειλείται η τιμή η-

μῶν προσκαλούμενοι πρὸ τών πολιτικῶν δικαστηρίων εν τῇ άμύνη θά απολύψωμεν δημοσία όσα εκρύβησαν υπὸ τὸ ράσον.

Πρὸ τής δημοσίας γνώμης άπονίπτομεν τās χείρας, καθ' ην στιγμήν όλως παραλόγως ο έν λόγω Θεοφ. "Αγιος ποθῶν πολλά και όνειρευόμενος εκδίκησιν, ην και δευτελέστερος τών άπεδεκχομένων τήν διδασκαλίαν αυτού δέν θά εζητείμας προκαλεῖ

Ταῦτα τὰ όλίγα διά τους δήθεν έφ' ημῶν επιρίπτοντας τήν αίτιαν, και πολλάκις θελήσαντας ν' αποσοβήσουν τοιαύτην δημοσίαν συζήτησιν.

Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

EDMOND SPENSER

ΕΡΩΣ

"Αγια φωτια με τεράστιες φλόγες που ανεβαίνουν στο παραγμένο στήθος, δώρο απ' το ουράνιο πῦρ στο αιώνιο διάστημα δόθηκε στον άνθρωπο με το όνομα: Έρως. Δέν είσαι Οη "Αγάπη του γεμίζει με την αγορασμένη θερμότητα της κάθε ψυχή, μα ο βαθύτατος κι αληθινός ένθουσιασμός που αγαπάει να ξεκουράζεται στα μπράτσα της άρετης από εκεί που βγόνει κάθε ένγενικό κατόρθωμα, το θάρρος κι η δόξα. Πολύ δίκαια οι Παληοί σ'έκαμαν Θεό, σένα που στην καρδιά των ανθρώπων, είσαι τόσο γεμάτος από δύναμη, που ημπορείς να κρατήσεις σ' αυτούς τήν δύναμιν σου για να την μειαχειρισθῆς στις καλύτερες δουλειές τους.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

"Ω μάτια που δακρύνοντας σιου χωρισμού τα χρόνια τόσες φορές θαμπώσατε, και κόκκινα απ' το κλάμμα όλο άτονία σ'άπέραντο στηρίζατε τὸ βλέμμα! Τώρα ο γλυκός που Γυρισμός κινεί, σ'όλο τὸ δρόμο στράνοντας τὰ γαρύφαλλα σωρούς, για να περάση, τὸ χῶμα, τὸ παράθυρα των καλυβιών της στέγαις, μαλλιά και στήθια και ποδιές στολίζοντας με ρόδα, και τὰ κλαμμένα πρόσωπα με πρόσχαρη λαμπάδα, τονέ καλωσορίζουμε, νάρθη να σᾶς μορφώση!

Μόσχος Χαΐδας

Α. Ασπμακόπουλος

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΕΧΟ

Υπό Σβετοράζ Τσόροβιτς

Ὁ Μέχο, ὁ φωτανάφτης παντρεύεται τὴν Φάτκα, τὴν θυγατέρα τοῦ Χασάν— ἀγὰ κι' αὐριο θὰ τὴν ὀδηγήσῃ σπῖτι του. Καὶ εἶνε χαρούμενος ὁ Μέχο ὅπως τὸ πούλι τὴν ἀνοίξῃ! Τοῦ φαίνεται πῶς μεγάλωσε, — μεγάλωσε ἴσα μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ πῶς ἄπλωσε τὰ δυὸ του χέρια μέσα στὸν Ντζενέ, στὸν παράδεισον, κι' ἀπ' καὶ ἔσυρε τὴν πῖ ὠμορφη οὐρὶ! Εἶνε ἡ χαρὰ του τόσο μεγάλη, ποῦ δὲν ξεύρει πῶς τὴν κάμῃ. Τρέχει ἀπ' τὸ ἕνα μέρος στ' ἄλλο, στριφογυρίζει σὰν σβοῦρος, χορεύει, σκούζει, μαλλώνει, ἀνακατώνεται, κι' αὐτὸς στὴς ἐργασίαις τοῦ σπῖτι, μολονότι δὲν εἶνε καλὸς γιὰ τίποτε καὶ μόνο ἐμπόδιο εἶνε στὴ μάννα του καὶ τῆς καλῆς γυναῖκες ποῦ ἦρθαν νὰ ἐτοιμάσουν γιὰ τὸ γάμο. Πέφτει κάθε στιγμὴ ἐπάνω τους, τοὺς χύνει τὸ ἀλεύρι καὶ ἀνακατώνει ὅλα μέσα στὴν κουζίνα.

Τὸ βράδυ δὲν βαστᾷ παιὰ ἀπὸ τὴν κούρασι. Τὰ γόνατά του λυγίζουν, πονεῖ — δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

Ἐπὶ τέλους σέρνεται ἴσα μὲ τὸ καμαράκι του στὸ ἰσόγειο, τὸ καμαράκι του γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει μὲ καμάρι καὶ διαρκῶς λέει πῶς οἱ τοῖχοί του εἶνε χρωματισμένοι, ἀν καὶ ποτὲ πινέλλο δὲν τοὺς ἄγγιξε. Ἡ ὑγρασία καὶ ἡ καπνὶ τοὺς νύσαν μ' ἕνα στρώμα μὲ κόκκινα καὶ κίτρινα πλουμῖδια τόσο καλά, ὥστε καὶ ὁ καλλίτερος χρωματιστὴς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς κάμῃ καλλίτερος.

Ἐκεῖ λοιπόν, ποῦ λέτε, ξαπλώνεται στὸ κρεβάτι του, ἐπάνω σ' ἕνα παλῶ στρώμα γεμάτο σκισίς.

— Ἀ! λέει μὲ σιγανὴ φωνή, ἀναπαύοντας τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὰ δυὸ του μπράτσα· τί ὠμορφη ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ δταν θάχω τὴν Φάτκα ἐδῶ! Αὐριο, σὰν τέτοια ὦρα, θάνε μαζί μου καὶ θάρθῃ νὰ πλαγιασθῇ δίπλα μου κοντά μου.

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐνας ἀγνωστος πυρετὸς τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ σύσσωμο. Καὶ εἶδε τὴν Φάτκα πλαγιασμένη δίπλα του, ντυμένη μ' ἕνα πουκαμισάκι ἐλαφρὸ καὶ μὲ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ ὦραϊα τῆς μπράτσα γυμνά. Καὶ τοῦ χαιδεύει τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ τραβάει τὰ μουστάκια καὶ μαζώνεται ὅλη ἐπάνω του. — Ἀχ, τί ὠμορφα ποῦ θάνε! φωνάζει στὸ τέλος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Καὶ πνιγμένος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του πηδαίει στὴν μέση τῆς κάμαρας.

— Ἄν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ! λέει στεναζόντας ἔπειτα καὶ ξαπλανόμενος ἐπὶ τέλους ἐπάνω στὴς γυμνῆς καὶ ψυχρῆς σα-

νίδες τοῦ πατώματος, ποῦ ἐλύγιζαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του. Βάζοντας πάλι τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἐξηκολούθησε τὸ μονόλογό του.

— Ἐπειτα, θὰ καθήσω ἐκεῖ δὲ καὶ θὰ τὴν πάρω στὰ γόνατά μου. . . . Θὰ τῆς δώσω ἕνα φιλή καὶ θὰ μοῦ δώσῃ κι' ἐκεῖνη. Καὶ θὰ κουβεντιάζωμαι καὶ θὰ γελάμε καὶ θὰ φιλιούμαστε. . . . Καὶ θ' ἀγαπιόμαστε ἔτσι ὅλον τὸν καιρὸ. . . . Καὶ μιὰ ἡμέρα θὰ μοῦ δώσῃ κι' ἕνα γυιό! Γυρίζω ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ τρέχουν οἱ μανταφόροι νὰ μὲ ἀπαντήσουν· «Ἄρσενικό! σοῦστειλ, ὁ Θεὸς, ἄρσενικό!» Ἄργότερα πάλι, γυρίζω σπῖτι μου καὶ βλέπω τὸ μικρὸ μου ποῦ μοῦ μιλάει καὶ μὲ λέει μπαμπά. Καὶ ἡ καρδιά μου ἀρχινᾷ νὰ χοροπηδᾷ σὰν κοτοπούλι, καὶ φιλω τὸ μωρό μου, καὶ φιλω τὴν Φάτκα μου καὶ φιλω ὅλον τὸν κόσμον!

Ἀρχισε νὰ κροτῇ τὰ χεῖλια του ὡς νὰ φιλοῦσε τὸ παιδί καὶ τραβῶντας ἕνα κούτσουρο τῶσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, θαρρῶντας πῶς ἦταν ἡ Φάτκα!

Τότε τὸ κεφάλι του ἔγυρε βαρῦ ἐπάνω στὸ στῆθος του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ σφιγγοντας περισσότερο τὸ κούτσουρο, ἀρχισε νὰ ροχαλιζῇ ρυθμικά.

Ἀλλά, νὰ πούρηται ὁ Ἰμπρος, ὁ καφετζῆς! Τὰ χονδρά του πράσινα μάτια στριφογυρίζουν ὡσάν νὰ ἤθελαν νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τῆς κόγχης τους, ἡ χλωμὴ του ὄψις πῆρε τὸ χροῖμα τῆς μελιτζάνας καὶ τὸ στῆθος του ἀνέβρακατεβαίνει γρήγορα ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

— Ἀχ, Μέχο, οὐρλιάζει, ἐνῶ τὸ πελώριο στόμα του ἀνοίγει διάπλατο ἀπὸ τὸνα αὐτὴ στὸ ἄλλο σφῆ κλέψανε τὴν Φάτκα!

Ὁ Μέχο σκιοτάει, ἀναπηδᾷ.

— Ποιὸς! Τί; Τί εἶπες;

Ὁ Χούσσο Μπέλτα ἔκλεψε τὴν Φάτκα καὶ πάει. . .

Δὲν ἀκούει πῶς τίποτα ὁ Μέχο. Τοῦ φάνηκε ὡς νὰ τοῦ ἔδωσαν μιὰ μαγκουριά στὸ κεφάλι καὶ νὰ τοῦ τῶσπασαν. Μουγκρίζει σὰν τίγρις καὶ ἀρπάζει τὴν πελώρια κάμα ποῦ ὁ πατέρας του π' ἄφησε κληρονομιά καὶ ποῦ ἀπὸ τότε ἔμενε κρεμασμένη στὸν τοῖχο, χωρὶς ποτὲ κανεὶς νὰ τὴν ἐγγιζῇ.

— Ὅσο ἰπάσχει καὶ μιὰ ἀναπνοὴ μέσα μου, δὲν θὰ μοῦ τὴν κλέψῃ! Πάω νὰ τοῦ δείξω ἐγὼ αὐτονοῦ τοῦ γκισοῦ πῶς κλέβουνε γυναῖκες! Νὰ μὲ λένε Τοῦρκο, Βλάχο νὰ μὲ πούνε, ἀν δὲν τοῦ κόψω τὸ κεφάλι καὶ τοῦ τὸ κυλήσω στὰ πόδια μου σὰν γάταν κόκκορας.

Σφιγγει καλὰ τὰ πλατεῖά του πάνταλόνια, ποῦ τὴν στεναχωροῦν, ἀνασκουμπώνεται καὶ μὲ τὴν κάμα ἀνάμεσα στὰ δόντια του, τὸ βάζει στὰ πόδια, τρέχοντας σὰν δαιμονισμένος.

— Ἀπὸ δῶ, ὦρὲ Βλάχο! ἀνακραεῖ καθὼς φθάνει πρὸς τὸ σπῖτι τοῦ Χούσσο χτυπώντας ἀπειλητικὰ κατὰ γῆς τὸ πόδι

του.

Μέσα στὸ σπῖτι κάποιος βήχει, ἀκούεται μιὰ βλαστήμια, οἱ σύρτες τρίζουν κι' ἀνοίγουν τὰ παράθυρα.

— Ὅχι, δὲν εἶνε Βλάχος, λέει ἡ Φέτκα, τῆς ὁποίας τ' ὠμορφο κεφάλι παρουσιάζεται πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια.

Ἐσὺ εἶσαι Βλάχος καὶ κάτι χειρότερο ἀπὸ Βλάχος μάλιστα! Τὸν ἀγαπῶ! Αὐτὸν θέλω κι' ὄχι ἐσένα!

Ὁ Μέχο νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ καὶ τὸν πονάει. Παραφέρεται.

— Ὅστε ποῦ θὰ πῆ μὲ γέλασες, μωρὴ κακοῦργα, ἔ;

Ἡ Φάτκα δὲν ἀποκρύνεται. Τὸν φτύνει καὶ παραμερίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο, δίνοντας τὴν θέσι τῆς σ' ἕνα ζευγάρι πελώρια, ἄγρια μουστάκια καὶ δυὸ μάτια ληστοῦ καὶ δολοφόνου, ποῦ σὲ κυττᾷνε καὶ θαρρεῖς πῶς σοῦ χύνουν σιὴν καρδιά λυωμένο μολῦβι.

— Τί ἦρθες νὰ κάμῃς ἐδῶ, ὦρὲ; τοῦ φωνάζει ὁ Χούσσο, βγαζοντας τὸ πιστόλι του. Εἶνε δικό μου τὸ κορίτσι κι' ἂν σὲ γέλασε πάλι, ἔτσι τὸ θέλησε! Ἄν σὲ ξανακούσω τοιμουδιά νὰ βγάλῃς, θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ μυαλό σου μέσα!

Ὁ Μέχο τὸν κυττάζει σὰν κεραυνοχτυπημένος.

— Ἐμένα βρέ; τοῦ κάμει.

— Ναί, ὦρὲ, ἐσένα!

Τότε, ὅπως καὶ μέσα στὴν καρδιά τοῦ περιφημοῦ ληστῆ τοῦ παραμυθιοῦ Μούσσο Κεσσετζῶ, μιὰ κοιμισμένη ὀχρὰ ξυπνάει στὴν καρδιά τοῦ Μέχο.

— Καλὰ τότε χτύπα; τοῦ λέει προτείνοντας στὸν ἐχθρό του τὸ στῆθος του γυμνό. Ἀφοῦ μοῦ πῆρες τὴν Φάτκα, πάρε μου καὶ τὴν ζωὴ μου. Τί νὰ τὴν κάμω τὴ ζωὴ δίχως τὴν Φάτκα;

Ὁ ἄλλος στριφογυρίζει ἄγρια τὰ μάτια του καὶ σκεπτεῖ.

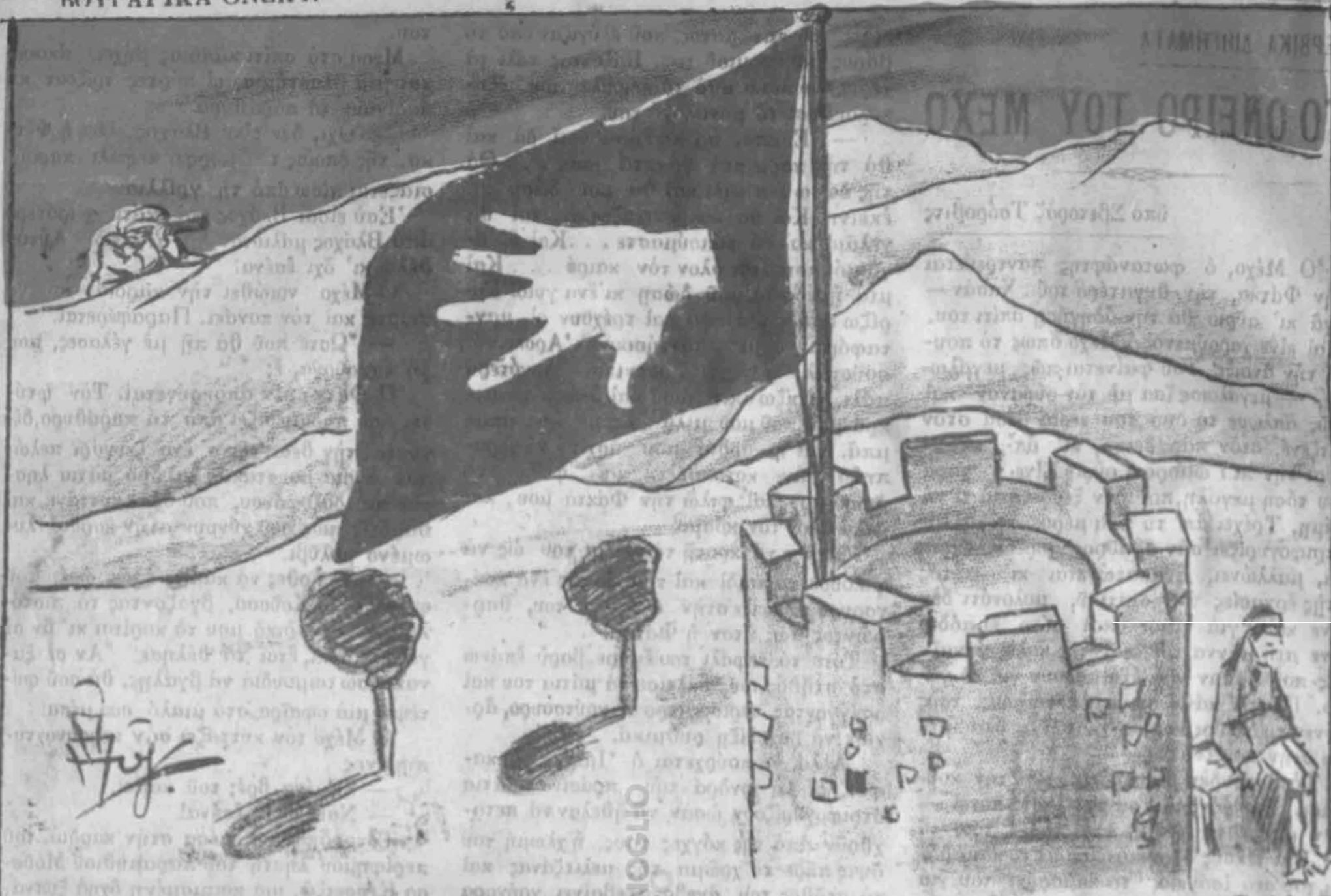
— Πολὺ καλά, τοῦ λέει μὴν κινηθῆς!

«Ὅστε θὰ πεθάνω λοιπόν, συλλογίζεται ὁ Μέχο, καθὼς βλέπει τὸ στόμα τοῦ πιστολιοῦ νὰ διευθύνεται στὸ μέτωπό του. Γιὰ τὴ Φάτκα νὰ πεθάνω; Καὶ τί; Οὐρὶ τοῦ παρδείσου εἶνε;»

Καὶ πρὶν ὁ Χούσσο προφθάσῃ νὰ τραβήξῃ, μαζώνεται ὁ Μέχο καὶ γίνεται μικρὸς — μικρὸς κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ὅσο πειὸ γρήγορα μπορούσε. Διαβαίνει χωράφια καὶ περιβόλια, πηδαίει σοῦδες, σκίζεται στὰς φράχτες χωρὶς νὰ νὰ παρατηρήσῃ οὔτε πῶς τοῦ πεσε ἡ μιὰ του παντοῦφλα καὶ πῶς ἄφησε τὴν κάμα του πάνω στὰ χόρτα.

— Γιὰ τὸ Θεό, δὲν βρίσκεται κανένας νὰ μὲ βοηθήσῃ; θέλει νὰ φωνάξῃ, νομίζοντας πῶς ἀκόμα ὁ Χούσσο τὸν κυνηγᾷ, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ἕνα δυνατό σπρῶξιμο τὸν ξυπνάει ἀπότομα.

— Δὲ χόρτασες ἀκόμα ὕπνο, βρέ παιδάκι μου; τοῦ λέει σαστισμένη ἡ μάννα του σείοντάς τον δυνατώτερα· οἱ καλεσμένοι ἔφθασαν!

Η σημαία την οποίαν θα ίγείνη η μέ-
 λουσα αυτόνομος Μοχαβανία (κατά τους
 Βουλγαρικούς πύθιν) γάρην των Βουλ-
 γάρων.

Τι είναι ο έρωας

Γ. Κωνσταντίνου

ΤΟ ΠΟΔΙ

Ημερομηνία

Ο πρόπατος του Βενιζελίου
Κισσο Βενιζελιάς.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Handwritten signature or initials.

Αι δδύναται προσκίθται ης Αγγλικής
Διοστολής.

ΤΟ ΠΟΔΙ

Αισθανόμεθα στοιχειώδη υποχρέωσινά δημοσιεύωμεν εκ γένου το κατωτέρω χρονογράφημα του κ. Παλαιολόγου, το όποιον δημοσιεύθην εις το Πασχαλινόν λεύκωμα της «Νέας Γενεάς» κατήντησεν αγνώριστον, συνεπεί των αλωνίων τυπογραφικών αβλεψιών.

Εις το καρφόνι νεαρῆς θεατρονοῦλας, κομμωδίας, νοστιμούλιας, έξυπνοῦλας διετηγῆθη ὁ χαριτωμένος αἰσθητικὸς διάλογος μεταξὺ αὐτῆς καὶ πεπειραμένου κυρίου, φροντίζοντος τὸ πρῶτον σκόνισμα τῆς ζωῆς εἰς τὴν πλουσίαν κομμωσίαν του. Ὁ υλογράφων τὸ παρὸν εἶχε τὸ δυστυχισμὸν γὰρ παρακολλώθησιν τὸν διάλογον τῆ ἐπιγενεὶ συγκολληθεὶς τὸν ὄνο πηχτησίον.

Επιτίθειτο περὶ γὰρ τὰς. Ἡ θεατρονοῦλα ὁπείσθη ἐγγύθεν ἐπίβησαν ἐκ μέρους τοῦ μεσοκόκκου κίον ὁ ἐξαιρητικὸς καὶ μόνον διὰ τὰ κατὰ ἀκρὰ τοῦ σώματος τῆς. Ὁ κύριος ἐπιτυχῆ καὶ ἐπιτυχῆ μοῖρα τοῦ καρφονίου καὶ ἡ σὺντησις διετηγῆθη μετὰ τὴν ἀπέλευσιν καὶ ἀποκρίσθησαν πρὸς ἕνα ἀσπιδιόσκιον τὸν καλλιτέχνην ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ τῆς ἡμετέρας τῆς λέξεως φωνῆς.

Ἐνυ ταιγισθῆναι, κύριε.

— Ἐυχαριστῶς . . . με προλάβατε, κυρία μου.

— Δεσποινίς, παρακαλῶ.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Τὸ ἴδιον κάμει.

— Καὶ τίποτα πρὸς τὸ θέμα μας. Γιατί νομίζετε ὅτι σὰς ἐφραξῆς ἕως ἐδῶ;

— Για νὰ σὰς βοηθήσω νὰ βγάλετε τὸ φῶριμα σας.

— Κύριε εἰσαθε λίγο ἀναίδης καὶ πολεμιαστικός.

— Φταῖνε τὰ κάρβουνα εἶναι πολὺ καλῆς ποιότητος καὶ βάζουν ἀπεριόριστο ἀνά.

Ἡ θεατρονοῦλα γέλασε τόσο ὅσο χροιάται γὰ νὰ φανθοῦν αἱ δύο χιόνισσιρες τῶν δοντιῶν τῆς, πλαισιωμένων ἀπὸ τὸ μῦθωμα τῶν χειλέων τῆς.

— Καὶ ὅμως δὲν σὰς ἔχω προσκαλέσει γι αὐτό. Δὲν ἔχω ἀρχίσαι ἀκόμη ν' ἀναθέτω εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα τοῦ ξεκούμβωματος. Μπορῶ νὰ τὸ κάμω καὶ μόνη μου. Νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξις. . .

Ἡ θεατρονοῦλα ἐπέταξε ἀπὸ ἐπάνω τῆς τὸ μακρὸν, χονδρὸ φῶριμα τῆς.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἰσαθε δυσαρρεστημένος διότι εἶμαι με αὐτὴν τὴν τουαλέττα. Ὅταν πρόκειται νὰ παίζω δὲν ντύνομαι σπῆτι. Βάζω μιὰ καὶ καλὴ ἐδῶ τὰ ρουχα τοῦ θεάτρου.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπείρως συγκινητικόν. Ὁ γράφων νομίσας ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ στιγμή διὰ νὰ συλλέξῃ ὁ πεπειραμένος κύριος τοὺς καρπούς τῆς ἐπιθέσεως του, ἐφριφοκινδύνευσε μίαν ἐρώτησιν:

— Δεσποινίς, ἂν εἶμαι περιττός. . .

Ὁ κύριος ἀνέπνευσε με ἀνακούφῃσι. Ἡ θεατρονοῦλα ὅμως εἶχεν ἀντιρρήσεις.

— Κάθε ἄλλο. Εἰσαθε πολὺ χρήσιμος μάλιστα. . . Ζέρετε γιατί; Για νὰ με κομπάσετε τὴν τουαλέττα τοῦ θεάτρου. Ὁ κύριος μου φαίνεται κατάλληλος γὰ ξεκούμβωματα. . . Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸ γοβάκι, ποῦ ξεκουμβώθηκε. . . Λοιπόν, κύριε μου νὰ γιατί σὰς παρέσυρα ἕως ἐδῶ. Για νὰ μου λύσετε. . .

— Τί παρακαλῶ;

— Μίαν ἀπορίαν: Γιατί, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀκόμη ὅλα τὰ ἀνδρικά μάτια καρφώνονταν λαίμαργα ἐπάνω στὸ ντεκολτέ τῶρα δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὰ πόδια;

— Ἀπλούστατα διότι πολιτισθήκαμε περισσότερο. Τὸ ντεκολτέ ἴμμορε νὰ συγκινήσῃ ἕνα γυμνασιόπαιδα, ἕνα λεχοῦδι ποῦ δὲν ἤρθε σὲ μεγάλες σχέσεις μετὰ τὴν κόμη σάρκα. Διότι τί εἶναι, σὰς παρακαλῶ; Ἐνα τετραγώνον κομμάτι κρέας πότε λευκὸ, πότε μαῦρο, πότε ξεδαρμένο, πότε κοκκιμαρό, πότε κεντημένο ἀπὸ ψαλλοῦς. . . Ἐνῶ τὸ πόδι. . . Τὸ πόδι!

Ἐκεῖ γὰρ ἐρωτεύθη κανεὶς ἕνα πόδι καὶ κομμένο ἀκόμη καὶ κορμασμένο στὴν βίτριναν. Ἐνα πόδι σὰν τὸ δικό σας, μικροῦλα μου, ἐπιφορημασμένο, φυλακισμένο, μέσα στὸ γοβάκι, τελαρισμένο μέσα στὴν ἀσπιδιοφρακτῆ καί τσα, συμμετρικό, μετὰ τὰς καμπύλας του ἀπὸ πίσω, μετὰ τὴν εὐθείαν, τὴν ἐπιβλητικὴ γραμμὴ ἀπὸ ἐμπρός, μετὰ τὴν λευκότητα τοῦ ἀστραγάλου, μετὰ τὸ ὄνειρο μιᾶς βυσοπινίας καλτσοδέτας, ποῦ τὴν μαντιέλα κανεὶς ζωσθῆ καὶ προκλητικὴ, νὰ ροδίξῃ ἐλαφρὰ μίαν ἀσπίλη λευκότητα. . . ἕνα πόδι ἔτσι ἐκφραστικό, κανονικό, χυτῶ, κτυπητό. . .

— Εἰσαθε ὑπερβολικός!

— Εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς σὲ περιγραφές. Ἀκόμη σκεψθῆτε τοῦτο, ὅτι μιὰ γάιμπο ζωγραφισμένη ἴμμορε νὰ κάμῃ ἐντύπωση καὶ στὸν πειρὸ κοινὸ ἄνθρωπο ἐνῶ ἕνα ντεκολτέ ζωγραφισμένο. . . Οὔτε κὰν ἴμμορε κανεὶς νὰ καταλάβῃ περὶ τίνο; πρόκειται. Για νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν πρέπει νὰ σημειωθῆ κατὰ ἀπὸ τὸ χαρτί μετὰ μεγάλα γράμματα. «Ἐνταῦθα ντεκολτέ.»

Τὸ κουδοῦνι τῆς σκηνῆς ἐκάλεσε τοὺς ἠθοποιούς εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ τουαλέττα εἶχε συμπληρωθῆ.

Ἡ θεατρονοῦλα ἐφριξε μίαν γοήτωση ματιὰ στὸν κερθρέφτη τῆς, δάγκασε τὰ χεῖλάκια τῆς, μὰς ἀπεχαρήθησε καὶ ἐτρεξεν εἰς τὸ ἔργον τῆς.

— Πηγαίνωμεν, ἀδελφί μου ἐνταῦθα ἀπελπισία!

Καὶ ὁ διάδρομος τοῦ θεάτρου ἀντήχησεν ἀπὸ τὸν γδοῦπον τρεσάρων ἀθλίων ἀνδρικῶν ποδαριῶν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Υπεύθυνος: Ν. Σ. Νικολαΐδης

Θ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΟΣ ;

Ὁ Νίκος ἀγέρας εἰς τρεῖς ἀτελειώτες σελίδες μὲς πληροφορεῖ, ὅτι καταλέγεται μεταξὺ τῶν μισούντων τὸν ἔρωτα. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον. Ἀκοῦστε τον νὰ τὰ πῆ μόνος του.

Ἰτερωτῆ νιὲ τῆς Ἀφροδίτης! . . . Τὴν ἐφανταζόμην κάπως διαφορετικὴν καὶ τὴν εἶδα χειρότερη ἀπ' ὅλες. Ἡ καρδιά μου πόνεσε. Θεραπεία δὲν ὑπάρχει.

Τὸ βέλος σου ξέσχισε τὴν φτωχὴν μου καρδιά. . .

Τὴ τραβᾶς κοκόμωρε ἀγέρα. Τὴ τραβᾶ ὅμως καὶ ἡ «Νέα Γενεά» μετὰ τοὺς ἐρωτικούς πυρετούς σου, δίχως νὰ εἶναι καθόλου υπεύθυνος. Ἐξείνη ἔδωκεν ἕνα ἀπλὸ ἐρώτημα εἰς τὸ ὅποιον ὡφείλεις ν' ἀπαντήσῃς. Ἀντιζητηματικῶς καὶ μόνον ἀντικειμενικῶς, χωρὶς νὰ τὴν μελαγχολήσῃς μετὰ τὰ μέρια σου. Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ψευδώνυμον κρυπτόμενος ἀναγνώστης μας ἀποπειροῦται εἰς τρεῖς γραμμὰς ν' ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐρώτησίν μας. Καὶ μὰς λέγει. «Ὁ ἔρως εἶναι ἕνα αἰσθηματὸν ὑπὸ τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς καταλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι» ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Μὲς υποχρέωσες.

Ὁ κ. Γ. Φύκης ἔχει ὅλην τὴν εὐγενὴ ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ πνεῦμα. Τὴ κακῶς πλουμένος ποῦ εἶναι ὅμως ὁ κόσμος, νὰ μὴ ἐκπληρώσῃ οὔτε τοὺς ἀθροιστικούς πόθους, τῶν θνητῶν. Γνωρίζων τοῦτο ὁ κ. Φύκης σπειθεὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ μὰς δηλώσῃ ὅτι ἡ ἀπάντησις θὰ εἶναι γραμμὴν «ἐπὶ τὸ εὐθύμιον». Πολύτιμος πληροφορία, διότι ματαίως ἡ «Νέα Γενεά» θὰ ἔσπανε τὸ κεφάλι τῆς διὰ νὰ δώσῃ ἐπιτυχὴ χαρακτηρισμὸν πρὸς τὸ ἔρως τῆς προκομμένης ἀπαντήσεως. Ὁ κ. Φύκης μὲς διδάσκει πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Λέγει π.χ. ὅτι ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν ἔρωτες: Ὁ πλατωνικός, ὁ πρώτος, καὶ ὁ γερωνικός. Λέγει ἐπίσης ὅτι τὸν ἔρωτα τὸν «ἐξυμνοῦν οἱ ἄγγελοι, τὴν εὐλογοῦν αἱ κλίται». Λέγει ἐπίσης κ' ἄλλα πράγματα, νὰ ὅποια ἐλλείπει κόκωνης μελάνης ἀποφεύγομεν νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲν μὰς λέγει εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ ἠρωτήσαμεν. Ἀλλ' οὔτε ἴμμορε ἴμμορε ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπάντησιν τοιαύτην ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ ἀπεριφράστως ὅτι «ἀκόμη δὲν ἀγάπησε». Καὶ δὲν ἔκαμε καθόλου ἔσχημα.

Σημ. Ν. Γενεάς. Ἐπὶ τέλους οἱ διαγωνιζόμενοι ἄς σοβαρευθοῦν γὰρ μὰς βαρβαίνει τὸ βραβεῖον καὶ θέλομεν νὰ τὸ ξεφορτωθοῦμε ἀφοῦ τὸ προσφέρει ἀνώνυμος μητρολόγουριτῆς. Ω

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Νανᾶ — Αἰμ. Ζολᾶ. Ἡ κ. Κυβέλη κατέβαλε ὅλην τὴν τέχνην της ἰσως, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸν δύσκολον ρόλον τῆς Νανᾶς, τοῦ τύπου αὐτοῦ τῆς γυναικός, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει ὁ Ζολᾶ νὰ δείξῃ ὅτι μιὰ γυναῖκα ὅσον κι' ἂν ὑψωθῇ, ὅσον κι' ἂν λάμψει σὰν ἄστρο δημιουργοῦσα τριγύρω της κύκλο ποῦ νὰ τὴν θαυμάζῃ στὸ τέλος, πάντα θὰ πέσῃ στὸ βόρβορο. Θὰ κατατήσῃ καταλάτι καὶ θὰ πεθάνῃ μὲ τυραννία πληρώνοντος ἔτσι, τι ἐτυράντισε, ὅτι ἐκατέστρεψε εἰς τὴν ζωὴν της. Ἀκόμη ὁ Ζολᾶ παρουσιάζει τὴν Νανᾶ εἰς τὴν ζωὴν της νὰ καταστρέφῃ νὰ σπείρῃ τὸν ὄλεθρον εἰς ὅσους τὴν ἐπόθησαν. Καὶ τὴν ἐγκαταλείπουν ὅλοι νὰ πεθάνῃ κακῶς καὶ αὐτὲς ἀκόμη ἢ μεγάλες κυρίες, ἢ φίλινάδες της ἀπὸ ἀηδία γιὰ τὴν κατάστασί της στὸ τέλος.

Ἐν γένει ὁ σκοπὸς τοῦ Ζολᾶ ὅπως εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα του ἦταν νὰ δείξῃ ὅτι ἡ γυναῖκα γεννιέται γιὰ νὰ καταστρέφῃ. Εἶνε ἓνα τίποτα ὅσον κι' ἂν ἀνυψωθῇ μιὰ ἡμέρα θὰ κακωντήσῃ καταλάτι τῆς κοινωνίας. Καὶ ἡ κ. Κυβέλη φνοικώτατα, ὅπως πάντα, ὑπέροχα ὑπεδύθη τὸν ρόλον τῆς Νανᾶς, μὰ ὅπως πάντα τὴν ἀδίκησαν ἢ διείπραξιν τῶν ἄλλων. Ὁ Φίλιππος ἐννοεῖ νὰ ρίξῃ τὰ λόγια του σὰν καλοκαιρινὸ χαλάζι κι' ἔτσι δὲν προφθάει κανεὶς νὰ τὸν καταλάβῃ. Ἡ ζωὴ πολὺ καλὴ μὰ γιὰ τὴν ἐπιτέλους νὰ πάθῃ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Πομαρὲ, πρᾶγμα ποῦ κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν στὸ ἀκροατήριον; Ἔως πότε ἡ ἐξοικονόμησις προσώπων; Ὁ κ. Ματσούκας μᾶς ἀπέδειξε ὅτι σιγὰ — σιγὰ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἠθοποιούς. Ὁ κόμης Μυμφᾶ καλὸς καθὼς καὶ ἡ Λούση. Ἡ κ. Μαλουὰρ ἀπελληροῖα μὲ τὴν φωνή της. Δὲν τὴν ἀκουε κανεὶς μόνον ποῦ

φιγουράριζε στὴν σκηνή προτιμούσαμεν ὅπως καὶ ὅλοι τὴν μικρὴ Σοφία ἀπ' ἐκείνην.

Ὁ κ. Χαλκίopoulos θαυμάσιος καὶ ἐπιτυχημένος πάντα. Ἀλλὰ Γεώργιος ἄς μὴ ξανατομήσῃ νὰ ὑποδύῃ τὸν ρόλον αὐτὸν διότι πολὺ τὸν παρομοιάζομεν μὲ τὸν Λάζαρον ποῦ ἔπαιξε εἰς τὴν Μαρίαν Μαγδαληνὴν.

Ὁ Θεατρικογράφος

ΟΙ ΩΜΟΡΦΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

ΧΑΜΟΓΕΛΙΟ

Γεννιέται μέσα στὰ φωτεινά σου μάτια, ἀπλώνεται στὸ γαληνεμμένο σου μέτωπο καὶ σβύνει στὴν ἄκρῃ τῶν χειλιῶν σου.

Κι' ἀφίνει ἀνοιχτὴ στὴν ἀνθησί του αὐτὴ τὴ ψυχὴ σου ὀλάκερη τὴ καρδιά σου τὴ μεγάλη... δὲν ἔχει κανένα μυστικόν, γιὰτὶ γεννήθηκε ἀπὸ φῶς, κι' ὁμως ἡ γαληνεμένη του σιωπὴ μιλεῖ γιὰ ἓνα γλυκὸ μυστήριον ποῦ κάποια σιγὴ σκεπάζει ἐπίμονα καὶ παθητικά...

...Δὲν τοῦ λείπει ἡ φωνὴ τόσο εἶναι φανταχτερὸ μὰ ἤρεμο... Ἔτσι μοιάζῃ σὰν νὰ ἀποκαλύπτῃ μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι βουβὴ μὰ γεμάτη πάθος καὶ στοργή... Ἔτσι ζωγραφίζει χίλους πόθους καὶ ὑποσχέσεις, χίλιες ἐλπίδες ἀλλὰ καὶ ἀπίστευτες πίκρες γλυκὲς ποῦ μπορεῖ νάξῃ „ἀθε ἀγάπη..."

...Μὰ πειὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ζωντανεῖ τὸ χαμόγελο σου κάποιο μεγάλο καὶ αἰώνιο πόνο... Ὅχι σιὰ μάτια μέσα, οὔτε στὸ γαλήνιο μέτωπό σου... Ἐκεῖ στὴς ἄκρες τῶν χειλιῶν σου, ἐκεῖ ποῦ τὸ φῶς σβύνει ἀγκαλιασμένο μαζὺ μὲ τὸ χαμόγελο...

Εἶναι τάχα μιὰ σκοτεινὴ πτυχὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν ἢ φόβος γιὰ κάποιο ἀπροσδιόριστο σημεῖο ἐκεῖ κατω στὸν ἀγνωστον οὐρανὸ τοῦ μέλλοντος;

DORA GRAZIELLA

ΟΡΘΗ ΣΚΕΨΙΣ

— Θέλω ν' ἀνοίξω γραφεῖο. φίλε μου, ξεῖρες κανένα ξυλουργὸ νὰ με συστήσῃ;

— Ἄ, βέβαια, ἓνα καταλληλότατον τὸν κ. Βασίλειον Ποταμιανὸν ποῦ ἔχει ἐργοστάσια ξυλουργικῆς καὶ γραφείον εἰς τὸν Μουριχανά ἀρ. 45. Θὰ σὲ κάμῃ δουλιὰ φθηνὴ καὶ παστιρικὴ ποῦ θὰ τρομάξῃς.

Τύποις "ΕΣΤΙΑΣ,"

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τὴν περασμένην Παρασκευὴν 29 Μαρτίου μέσα σὲ μιὰ πλημμύρα φίλων, μουκέττων καὶ εὐχῶν ἡ πολυαγαπημένη μοναχοκόρη τοῦ φίλου κ. Γ. Γιαμαλίδου, μὲ ὅλην της τὴν ποιητικὴ λεπτὴ ὁμορφίαν μέσα στὸ γαλανόλευκὸ της φουστάνκι καὶ τὰ ὠραία της χαρακτηριστικὰ μὲ τὸν κλασικὸν τύπον τῆς θαυμασίας τῆς ἑλληνικῆς κατατομῆς, ἔγινε ἡ μνηστὴ τοῦ φίλτατου κ. Μιχαὴλ Ἀδάμ, νέου μὲ ἀρτίαν μόρφωσιν καὶ εὐρὸ μέλλον. Τοὺς ξανασυχόμεθα κάτι ποῦ τοὺς εὐχυθήκαμε καὶ τὴν ἴδια μέρα: Γρήγορα νὰ γιορτάσουν τοὺς γόμους των στὴν μεγάλη μας ἐκκλησίαν.

Ὁμ. Πρωταῖος.

ΑΓΙΕΙΣ.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ ἡμέτερος φίλος κ. Γ. Κουτοῦκος.

Ἐπίσης ἀφίκετο ὁ ἡμέτερος φίλος μετὰ μακρας σπουδας ὁ κ. Εὐάγγ. Καλούμενος. Ἀμφότεροι θέλουσι τιμῆσιν τὰς στήλας τῆς «Νέας Γενεᾶς».

Ἀφίκετο ὁ κ. Γεώργιος Θελοῦδης υἱὸς τοῦ γνωστοῦ ἐν Γαλατᾷ ἐργοστασιάρχου οἰνοπνευματωδῶν κ. Ι. Θελοῦδη.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Γαλατᾶ Πενμπτοπάζαρον, Ζιντζιολῆ Χὰν ἀριθμὸς 1 Τυπογραφεία «Ἐστίας»

Διεύθυνσιν Νέας Γενεᾶς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μὲ τὸ προσεχὲς φυλλάδιον λήγει ἡ πρώτη ἑξαμηνία, δι' ὃ παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὅπως τὴν ἀποστείλωσι τάχιστα.

Ἡ ἙΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ,

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

© © Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ © ©

Ἐναντι βρύσης, ἀριθμὸς 46

ὀπισθεν Γαλατᾶ Σερεῖ

Ἀνδρικά, γυναικεία, παιδικὰ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειότατα ἐπιδιορθώσις. Ἔργασία τελεία, καθαρὸ, ἀμειψτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ © ΙΡΙΣ ©

Μεγάλῃ ὁδῷ Πέραν ἔναντι Ρωσ. Πρεσβείας ἀρ. 430

ΚΑΜΠΙΝΕ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ ΑΓΚΡΑΝΔΙΣΕΜΑΝ

ΑΓΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟΝ Τ. ΛΕΠΕΝΙΩΤΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΡΦ ΜΟΥ

κ. Τ. Λεπενιώτης

κ. Β. Πολλάς

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΣ

ΑΙ ΚΑΠΝΙΖΟΥΣΑΙ

Δέν είνε τι νέον ή γυνή τών άνατολικών λαών και τών ήμισυ πολιτισμένων μερών, νά κάμνη χρήση εφοδιστικών, όπως και ο άνηρ ώς π. χ. αλκοόλ και καπνός. Άλλά παράδοξον και αξιοσημείωτον είνε δια την ιδιάν μας πολιτισμένη κυρίαν, την μη διαχομένην ευχαρίστως το κατώφλιον αιδώσης, ή όποιή έχει όσμήν καπνός, την διαμερτωμένην και αξιοδοσαν εις όλα τα μέσα της συγκοινωνίας νά έχη και ιδιαίτερα διαμερίσματα των «pas fumeurs», την προβάλλουσαν εις τον πλησιάζοντα νά όμιλήση εις αυτήν άνδρα όπλον: «βρωμής καπνόν», την κυρίαν αυτήν νά βλέπη και εις επί μάλλον και μάλλον θαμηθώρι νά τσακώνη τή τσιγάρο, νά ορίτη την ευαχμισμένην και κατά μέρος την λεπτιότητα κ ι νά φείνηται άσθενών εν κούρσο νά κάμνη χρήση τών «pas fumeurs» ως εις ή elegantie αυτή κυρία επί πάσι τοίς έχκοιόμενοις και μη ή γνωρίζουσι νά ήνη ημετέραν ήθησαν της κακετηρίας της και περικατάληψιν του

άνδρικού κόσμου πών σχετικόν μέσον, ή μέρωσαι εναντήν τελείως περί τον χειρισμόν του τσιγάρου, ώστε και ο ένθερμότερος θιασιώτης του καπνός λωλός νέος νά μη δύναται νά διαγωνισθώ δια την τέχνην του καπνίσματος μετ' αυτής. Οι άντίπαλοι του καπνίσματος τών κυριών έφάνησαν, και φαίνονται πάντοτε πολλοί αίσθητοί δια τοθτο. Είς την Βόρειον Άμερικην μάλιστα έσθασαν εις το σημείον κυβερνητικοί υπάλληλοι, εν όνόματι του νόμου νά έμποδίζουν τάς κυρίας νά καπνίζουν, άν και έξεταζον τις το ζήτημα δέν ήθελεν εύρει ίσως άλλους λόγους όπως το κηκαδικάση, παρά τοίς εντοίς τοίς όποιούς έχη και δια τον άνδρα, ήτοι τοίς περί ήγεινής και αισθητικής. Ο Marcel Proust άξιοί, ότι ή άνδρική αυτή άντι πολιτευσια κατά του καπνίσματος τών κυριών έχη διή άρχικώς αίτίας: μίαν ψυχολογικήν και μίαν φυσιολογικήν. Οτι ή άνήρ έχη λεπτιότεραν όσφρησιν, και ότι αισθάνεται πολύ προωσώτερον την κακήν όσμήν της νικατίνης, και όποιαν άνσπ φεύκτος φέρει ο καπνίζων Ια των σφουγγαίων, της κόμης και της στόματος, ενώ ή γυνή άν και διαμερτω-

ραται την όσφρησιν όμοιας με περισσότεραν όπονονην. Και ο λεπτοπλάκτος συγκοιμής διαπραγματεύεται το ζήτημα και όμιλεί δυσοδικώς, έξεταζον υπό την εποψιν ταύτην, και φέρων διάφορα παραδείγματα ως άπόδειξιν τών θεωριών του. Και ενταυτή ότι ο άνήρ ως σημείον της επικυριαρχίας του θέλει νά υπβάλλη και έδώ εις την γυναίκα νά ύποφείη αυτόν με την όσμήν της νικατίνης, δέν έννοσι όμοια νά χορήγη εις αυτήν και το δικαίωμα τουθτο της άποφοάς. Τοθτο άνάγεται εις το ψυχολογικόν και δια νά είνε κανείς δικαίος άν και φαίνεται ασθαισθητον είνε και κολακευτικόν. Άλλά άναμνηστέτοι και ο λόγος της ήθικής εις το ζήτημα. Ένώ ο άνήρ εύρίσκει άπλοούστατον και άρεσκια νά βλέπη την μη νόμιμον και την κυρίαν του ήμικέσμου καπνίζουσαν, δέν θέλει τοθτο δια την σύζυγον του, την όδελφήν του και κοθεξής. Έν ένι λόγω το καπνισμα της κυρίας θεωρείται ως σημείον έκτεταχώς ήθικ ε, στυγματίζεται ή εφοδιστική αυτή ουσία και τα άποκαταστάτα της. άν και εφοδιστικώς άσπαι είνε και ο καπνός και τα τσιγάρα εποψιν όγεινής. (Κατό μετάφρασιν) Μ. ΠΙΝΕΛΛΗ